

Jovan B. Keković

PORIJEKLO I
RODOSLOV

КЕКОВИЋА
IZ ZAGARAČA

КЕКО

КЕКОВИЋ

Jovan B. Keković

**PORIJEKLO I RODOSLOV
KEKOVIĆA IZ ZAGARAČA**

Drugo dopunjeno izdanje

Podgorica, 2013. god.

Predgovor

Na pisanje ovog rodoslova odlučio sam se da bi se sačuvalo od zaborava naše porijeklo i učešće naših predaka u određenim istorijskim događajima. Koristio sam ono što sam znao, što imam već zapisano, ono što sam čuo od još živih rođaka i ono o čemu postoje materijalni dokazi.

Od rane mladosti, još kao dijete, volio sam da slušam priče o ličnostima i događajima. Savo Majov u 85. godini života kaže da takvih sjednika kao što su bili kod mog oca Blagote Bušanova nije bilo: Majo — oficir, Anto — barjaktar, Nikola Simov — oficir markovinski, njegov brat Miloš, Savo Mirkov — oficir prediški i drugi rođaci prijatelji i komšije. Od svih njih samo Maja nijesam zapamtio, a ostale sam imao prilike da po čitavu noć slušam kako pričaju.

Mnoge činjenice o našem porijeklu, događajima i ličnostima koje je znao Đurica Zekov saznao sam posredno, preko njegovog sina Petra, o Majovim saznanjima preko njegovog sina Sava, a neposredno sam slušao priče i razgovarao sa Lazarom Bogdanovim — unukom Marka Kekova, Antom Mićunovim, Spasojem Krstovim, Mijajlom Novičinim, Bogićem Perovim, Markom Joksimovim, Đurom Ristovim, naravno sa ocem Blagotom i djedom Bušanom, kao i sa više drugih rođaka. Dosta sam čuo i zapamtio iz neposrednih razgovora sa više Raičevića, komšija i srodnika Kekovića, posebno sa Lazarom Andrijinim i Mitrom Jovanovim, kao i sa Markovljanima Nikolom i Milošem Simovim Perutovićima, Živkom Milovim Vujovićem i mnogim drugim komšijama.

Neposredno sam razgovarao sa učiteljem Dušanom Velimirovićem, koji se bavio istraživanjima o porijeklu i životu Zagarčana, a više puta sam razgovarao sa profesorom Milovanom Pejovićem, koji je bio prikupio znatnu građu o porijeklu i rodoslovu Zagarčana.

Naselje u Gornjem Zagaraču datira i prije dolaska Turaka u ove krajeve. Me-

đutim, ni u istraživanjima historičara, ni u predanju nema podataka o tadašnjim stanovnicima. Vjerovatno su se pojedinci i neka bratstva povukla u ove krajeve ispred Turaka, poslije čega je i Jednoško polje ostalo nenaseljeno do kraja 17. vijeka. O tome najbolje svjedoče stihovi kralja Nikole u Zagaračkom kolu: „Mićunović najprvi je niz Jednoše najavio... ” a on je, kao i Keko, živio krajem 17. i u prvoj polovini 18. vijeka.

Prema rezultatima istraživača, i predanju, polovinom 15. vijeka ovdje su živjeli Dubinići — Jovanovići, Piljenovići — Vasiljevići i Ivanovići i Kadije — Đurišići. Prema predanju bilo je ovdje još bratstava koja su ili ranije iselila u druge krajeve ili izumrla.

Drugom polovinom 15. vijeka ovdje, po predanju prenošenom s koljena na koljeno, iz Hercegovine, iz Čarađa kod Gacka, bježeći ispred Turaka dolaze Mustro i Đuričko (po M. Gl. Šćepanoviću Đuričkov otac Đurašin), a iz Bratonožića Radman. Od njih su nastala bratstva Musterovići, Đuričkovići i Radmanovići, koja su se kasnije dijelila na više bratstava.

Dakle, Mustro je doselio iz Čarađa kod Gacka. Prvo se naselio u Cucama a zatim na južnim padinama Garča, u drugoj polovini 15. vijeka. Predanje kaže da je Vukajlo bio unuk Mustrov, a za sina se pretpostavljalo da mu je dao ime Ivan, po Ivanu Crnojeviću u čiju se zemlju doselio.

Potomstvo Mustrovo se razvilo u više bratstava, od kojih su danas Kekovići, Raičevići, Grujičići, Radonjići, Markovići, Stojanovići, Lakićevići, Todorovići i Jovovići. Prema predanju, od Petra Matijaševa ili Đikana Petrova su Šušlavčevići u Zeti kod Podgorice i Đukanovići u Bijeloj kod Šavnika. Ima još bratstava u Crnoj Gori, koja po predanju potiču od Musterovića, ali se zna da nijesu od Keka, izuzev ovih koji su unijeti u ovaj rodoslov. Kekovići iz Bratonožića nemaju nikakve veze sa Kekovićima iz Zagarača.

Ne stoje činjenice koje je o Musterovićima iznio M. Gl. Šćepanović u knjizi „Zagarač i Zagarčani 17, 18, 19, i 20. vijeka”. Nemam namjeru da sporim da je Herceg Šćepan 1441. godine bio u posjeti Stefanu Crnojeviću i da mu je ostavio dva vojnika „na službi u tvrđavi u Zagaraču”. Mora se, međutim, osporiti tvrdnja da je jedan od njih Mustrov — Mustrov predak, jer je Mustro po svim podacima i predanjima doselio u Gornji Zagarač a niko ga tu nije ostavio. M. Gl. Šćepanović, u navedenoj knjizi, Musteroviće dijeli na Musteroviće i Mijogoštane, po mjestu stanovanja — geografski su pojmovi selo Miogost i selo Musterovići. U toj podjeli on iz Musterovića izostavlja Lakićeviće, koji su po porijeklu Musterovići i najbliži

srodnici Todorovićima, a pogrešno u Musteroviće po porijeklu ubraja Vasiljeviće. Po porijeklu Musteroviće: Kekoviće i Raičeviće, koji žive u selu Mijogostu, i Jovoviće koji su se u Jednoško polje preselili približno kad i Radomanovići i Dubinići, pogrešno po porijeklu izdvaja u Mijogoštane, a isto tako pogrešno u isti rod ubraja Đurišiće.

Ne ulazeći u to kad se koje bratstvo odvajalo od Musterovića, tvrdim da direktni preci Kekovića nijesu Muster i Vukosav, kako u navedenoj knjizi tvrdi M. Gl. Šćepanović, nego Mustro i njegov unuk Vukajlo. Naš rodoslov od Mustra je: Mustro, Ivan, Vukajlo, Petar, Dragiša, Matijaš, Petar, Đikan i Keko, od kojeg potiču Kekovići iz Zagarača. Ovaj rodoslov je znala većina starih Kekovića, a po nekoliko puta sam ga čuo od Raičevića, koji su uz Jovoviće, najbliži srodnici Kekovića; Lazara Andrijina, Mitra Jovanova, Novice i Boža Spasojeva, Spasoja Blagotina i drugih. Ovakav rodoslov Musterovića je prikazan i u materijalu koji je u svojim istraživanjima prikupio profesor Milovan Pejović.

Rodoslov je podijeljen na sinove Kekove, a zatim rodoslov sinova Kekovih na ogranke po unucima Kekovim, za svakog sina Kekovog posebno.

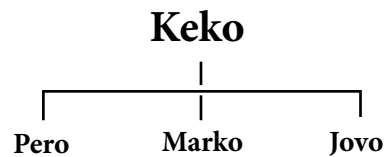
Rodoslov je sastavljen hronološki od najstarijeg prema mlađim, gdje sam do tih podatka mogao doći. Sinovi Kekovi su poređani po tom principu, a ako je to u daljem njihovom rodoslovu poremećeno – to nije namjerno urađeno.

Kod imena čiji rodoslov nije nastavljen, treba shvatiti da: “Nije imao muških potomaka”, “Nije ženjen” ili “Umro mlad”. Naravno to važi samo za lica koja nisu živa.

Rodoslov obuhvata lica rođena do kraja 2012. godine, a one koji će kasnije doći, onaj ko bude posjedovao ovaj rodoslov, sam će ga nastaviti za svoj ogranak ili bratstvo.

Dužan sam da se izvinim našim babama, majkama, suprugama, odivama, kćerima i unukama što sam se držao samo rodoslova muškaraca. Želio sam i trebalo bi, da uradim rodoslov i po ženskoj liniji, ali nijesam mogao prikupiti ni polovinu podataka za ženske osobe, bilo da su udate za Kekoviće, ili da su odive Kekovića, pa neka onaj ko hoće za svoj uži ogranak napravi rodoslov po ženskoj liniji kao prilog ovome.

RODOSLOV KEKA ĐIKANOVA

Keko je deveti pās — koljeno od Mustra i od njega su Kekovići iz Zagarača. Živio je krajem 17. i početkom 18. vijeka. Žena mu je bila Rosna, kćerka bana Milonjića sa Velestova.

Krajem 17. vijeka je živio pored sadašnje ceste, izgrađene početkom 20. vijeka, u prisoju Garča, gdje i sada u Kekovim zgradama postoji Kekovo kućište. Tu je, kad su haračlije došle da kupe harač, ubio haračliju Jurka i uspio da pobjegne uz prisoje Garča. Priču stogodišnjaka Lazara Andrijina Raičevića „O Keku” prije skoro 40 godina zabilježio je akademik dr M. B. Pešikan (Srpski dijalektološki zbornik knjiga XV, str. 215). Prenosim tu priču u cjelini.

Ó Kêku

Prije Bādnjê večeri odili Turci da kupê arāč. Među nāma ovudijen nije bilo poturčenjākā. Nije se ni arāč dāvā, nāk- ako su što Turci na sil-ōtēli.

Jednôm krēnuli Turci i-Spuža — arāčlije — pokupili arāč uza Zagārače zalōgorovāli na Bēšin Uba. Z - Bēšin - Ubla pōđ- arāčlije da kupê arāč proz Gōrnjē Zagārače. Nēčesovi dōđi (Turci) pot-prisoje ōd Gārča kot-kučē Kēkōvê. Kēko je imā dvā sina, māli su bili — i žēnu Rōsnu, bila je ž-đetētom tadê. Kēko

je bio siromāh — nij-imā nikad ništa. Što j-imā živō odbijo uz Gārač, a u kuću nij-imā ništa što je valjālo bez jedan bakrāč (kotā).

Nečesov Turčin što su ga zvāli Jurko uzm-oni bakrāč da ga nōsi mjest-arāča. Kēko skōči da ōtmē bakrāč, pomiču se — Jurko nā-jednu strānu a Kēko na drugu. Kēko kad vidi e tē m-otēt Turci oni bakrāč, izvādi žutaricu [malu pušku] izā pāsa, ogānj! — Jurku posrēd trbuha, da mu nije ni pētōm mākā. Ōtolēn skōči i pobjēži uz Gārač, a Turci za njim. I bōgami ga ne stignu.

Vrni se nāzād, zāždi mu kuću, zarōbi mu sinove i Rōsnu i povēdi na Bēšin Uba. Onā đēca su bila māla, nijesu žnāla ništa o tōmē, a Rōsna se uzmučila, ma nije pomāgālo ništa. Među tijem arāčlijāma bijo i nečesov pōbratim Kēkōv. Kad je mřklo i uzēli Turci da večerāju, ovi pōbratim Kēkōv se primākni kod Rōsne pā je pitā da ne čujē niko:

— Bi li ti milo bilo pobjēč, jādna?

— Bi da je vājđē, bōgomi.

Na poljānu od Bēšin Ubla bili su povēzāni kōnji turski i dāta im večēra. On je nauči da pōđē i da se provukujē ispot-kōnjā dok izidē nā-nñ krāj poljānē, a on ć-ōtis da vidi kōnje i onāmo da je prebāči pre-ōbēra. Tāko ōni bōgomi i učinē i ōna pobjēži. Nije smjēla odit putom da je ne srētu Turci, nō pōđi osōjem i dōđi na kućište. Ne znāla što će činit — kuć-izgorēla, zā Kēka nije znāla je li poginuo, a đēc-ostāla ŷ Turke, pā zakukāla nā nō kućište. Kad j-ōna zakukāla zazōvi je Kēko ižna-kučē, iz onogā prisoja:

— Nemō kukāt, nemō, nō ājde k mēn-ovāmo.

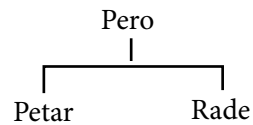
Ōtolē su pobjēgli ko-Cřkvicā, tāmo nēde — sād m-iskoči iz uma — ē, u Krivošije i tāmo se nastānili. I danās se zovu Kēkōva Kućišta u Krivošije đe im je bila kuća. A ovē dvā sina su im Turci povēli u Malesiju i tāmo ih poturčili. Nō preskočih: ōni su tāmo stojāli dvānājes gōdinā, pā se jōpēt vrātili.

(Gornji Zagarač, Miogost)

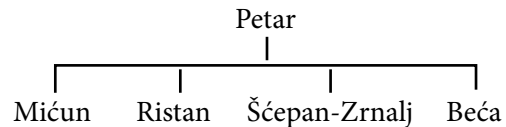
Vjerovatno je Kekov povratak bio poslije istrage poturica. Pretpostavlja se da nije popravljao staru kuću, nego napravio drugu u blizini Crkvinog obara, sadašnje zgrade Zekovića, jer se pouzdano zna da su mu tu živjeli sinovi i da mu se odatle udavala kćerka Tomna.

Kekove prva dva sina Turci su poturčili i naselili u Vraku kod Skadra. Bili su age. Jedan od njih nije imao djece pa je tražio od Kekovića da mu neko pošalje muško dijete da naslijedi njegovo bogatstvo, ali niko nije htio dati dijete. Potomci drugog Kekovog sina nijesu uspostavljali vezu sa rođacima. Vjerovatno su albanizirani. Zbog toga u ovom rodoslovu o ova dva Kekova sina ne može biti više riječi.

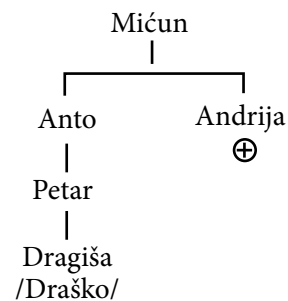
Kekovi sinovi Pero, Marko i Jovo i kćerka Tomna su vjerovatno rođeni u izbjeglištvu u Krivošijama. O životu Kekovih sinova i njihovih potomaka se najviše zna iz predanja koja su prenosili stari Kekovići i komšije Raičevići i Markovljani.

RODOSLOV PERA KEKOVA

Pero je bio najstariji Kekov sin. Cijenjen je bio kao izuzetno hrabar i pametan čovjek. Mlad je počeo da ide u čete i hajdučiju, a ubrzo je počeo i sam da prikuplja i vodi čete. Poginuo je vrlo mlad.

RODOSLOV PETRA PEROVA

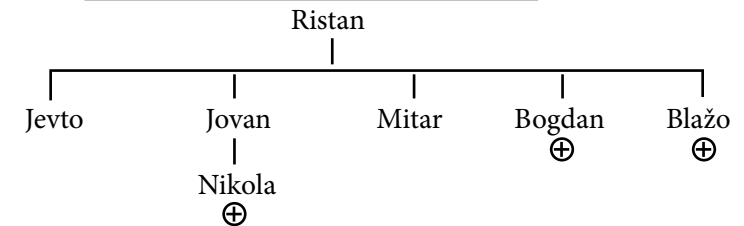
Petar je bio izuzetno hrabar, poznat kao veliki junak i vrlo pametan čovjek. Bio je član "Kuluka" — visok položaj u tadašnjoj upravnoj vlasti.

RODOSLOV MIĆUNA PETROVA

Mićun je bio veliki junak i pametar. Bio je stotinaš pa barjaktar. U prvoj Omer-pašinoj vojni 1852/53, u bitki na Grahovcu 1858. i drugoj Omer-pašinoj vojni 1862. godine, bio je barjaktar i predvodio Kekoviće i Gornjozagaračane iz bitke u bitku, iz juriša u juriš. U Hercegovačkom ustanku je kao dobrovoljac pošao u Jajoše Peka Pavlovića. Poginuo je kao jajoški barjaktar na Krscu u Pivi.

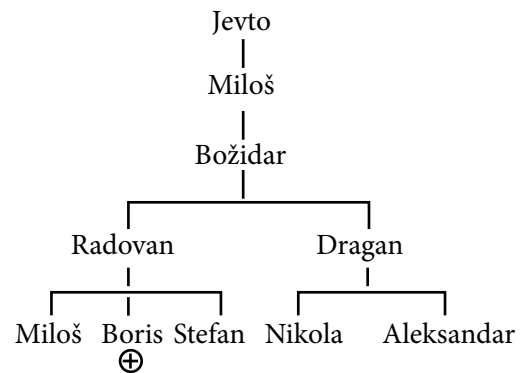
Anto je nakon sticanja punoljetnosti bio barjaktar Gornjo-zagaračke čete. Bio je vrlo hrabar i dobar čovjek. Pozvan je bio sa jednom četom crnogorskih barjaktara i oficira na obuku crnogorskog kadra na Obilića poljani u Cetinju. Komandir kadra je bio Petar Martinović, koji je, po ugledu na srpske oficire, počeo da bije pitomce - vojnike. Kada je jednog dana vršeci smotru došao do Anta, udario ga je rukom u rame i viknuo: „Ispravi se magarče!” Anto ga je tako snažno udario po glavi da je komandir pao kao pokošen.

Bio je odmah osuđen na strijeljanje, a knjaz Nikola svojim potpisom potvrdio presudu. Na intervenciju vojvode Petra Vukotića, tasta knjaza Nikole, Anto je, vjerovatno zbog mira u kući i državi, bio oslobođen, a knjaz Nikola u vojni zakon unio odredbu da se oficir vojniku ne smije primateći bliže od tri koraka, kako ne može dohvatiti da ga udari. Jednom prigodom, istoričar Puniša Radulović je rekao: „...u bratstvu Kekovića, gdje je rođen Anto Mićunov, koji je u crnogorski zakon unio što u njemu bilo nije: da se vojnik udarit ne smije”. Bio je barjaktar Gornjozagačarke čete u Prvom Balkanskom i Prvom svjetskom ratu i junački predvodio četvu u svim bitkama i jurišima. Bio je pristalica ujedinjenja Crne Gore i Srbije poslije Prvog svjetskog rata.

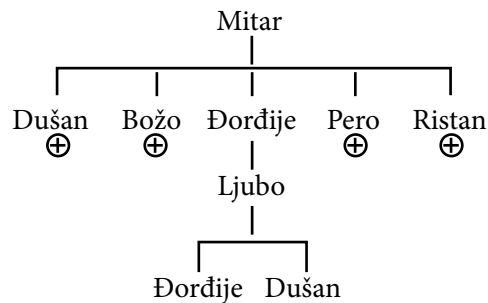
RODOSLOV RISTANA PETROVA

Ristan je bio barjaktar Gornjozagaračke čete od pogibije njegovog brata Mićuna, dok Mićunov sin Anto nije postao punoljetan i preuzeo barjaktarstvo. Bio je barjaktar u oslobodilačkom ratu 1876 — 1878. godine i pokazao se kao izuzetno hrabar i vješt barjaktar i ratnik.

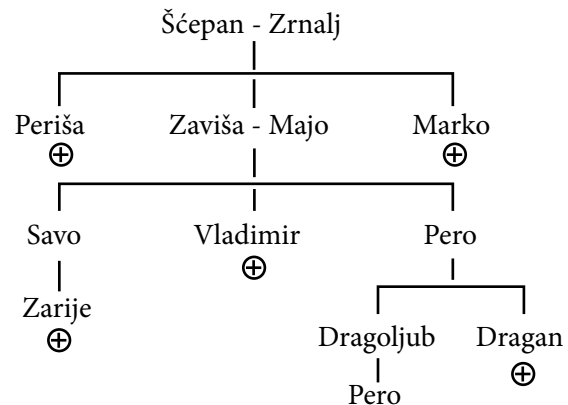
RODOSLOV JEVTA RISTANOVA

RODOSLOV MITRA RISTANOVA

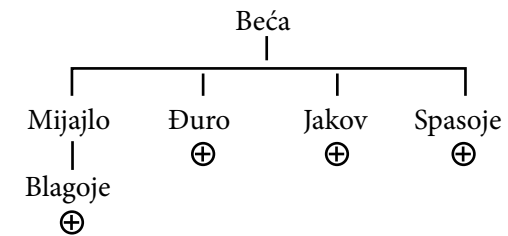
RODOSLOV ŠĆEPANA-ZRNALJA PETROVA

Zaviša-Majo je bio oficir, ali nije bio komandir Gornjozagaračke čete. U Prvom Balkanskom ratu, na Tarabošu, bio je komandir kombinovane čete, po dva vojnika iz svakog voda Komansko-zagaračkog bataljona, koja je išla prva na žicu i omogućivala prolaz i napredovanje bataljona, gdje je pokazao izuzetnu hrabrost i vještinu.

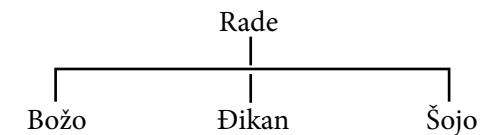
Vladimir i Pero Majovi bili su učesnici Narodnooslobodilačke borbe i izašli iz rata kao oficiri i ugledni komandiri četa. Perov komandant bataljona, dr Aleksa-Leko Miranović, pričao je o Peru, kao o čudu od junaštva i najboljem komandiru kojeg je ikada srio.

RODOSLOV BEĆE PETROVA

Blagoje Mijajlov je bio barjaktar danilovgradskih ustanika na Branovici u julu 1941. godine i svojim junačkim držanjem opravdao povjerenje koje su mu Danilovgrađani ukazali.

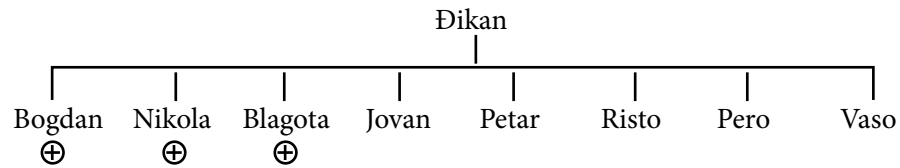
RODOSLOV RADA PEROVA

Rade je bio hrabar, odvažan i vrlo prijek čovjek.

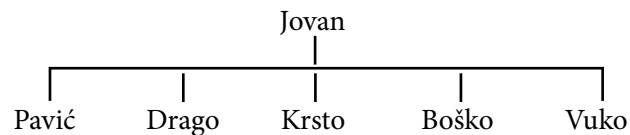
Božo Radev je zbog krvi sa pet sinova preselio u Lukovo kod Nikšića, a odatle opet zbog krvi u Srbiju. Njegovi sinovi su se po ocu prozvali Božovići, a po nekima po djedu **Radovići** - u Kladovu. Drugih podataka o njima nema, pa u ovom rodoslovu o njima ne može više biti riječi.

RODOSLOV ĐIKANA RADEVA

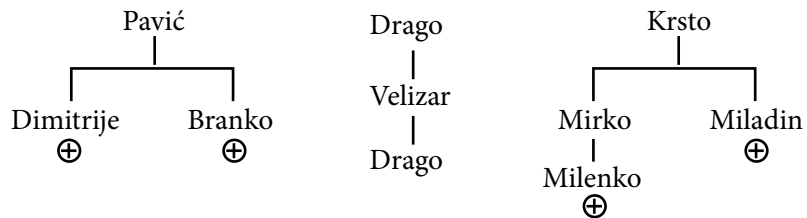
Đikan je bio vrlo ugledan i hrabar čovjek. Isticao se u bojovima sa Turcima i bio među najboljim junacima. Posebno se istakao u bitki na Grahovcu 1858. godine. Marko Vujačić u knjizi „Znameniti crnogorski junaci“, navodi da je knjaz Danilo, poslije ove bitke, uz sve pohvale za junaštvo, Zagarčanima dao dva srebrna handžara, jedan popu Matijašu Velimiroviću, ”a drugi dade Đikanu Radevu Kekoviću, koji je na Grahovcu posjekao 14 glava”.

RODOSLOV JOVANA ĐIKANNOVA

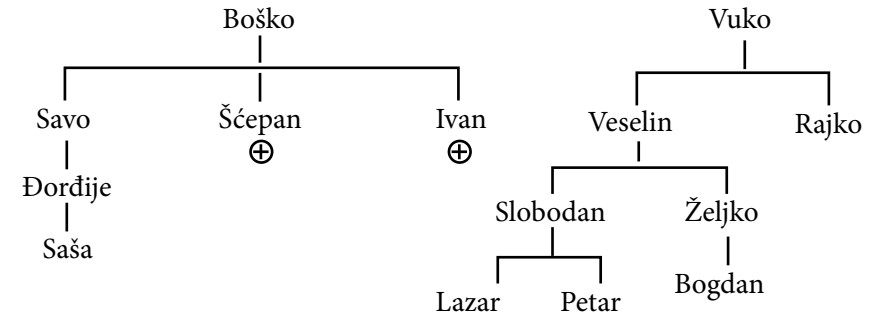
Jovan je bio vodnik prvog voda i zamjenik oficira - komandira Gornjozagaračke čete. Pored toga što je bio veliki junak bio je i vrlo pametan pa je bio i glavni kmet Gornjeg Zagarača. U Prvom Balkanskom ratu, na Skadru, bio je vodnik Kekovića - prvi vod, a u Drugom Balkanskom ratu bio je vodnik kombinovanog voda sve do svoje pogibije.

RODOSLOV PAVIĆA, DRAGA I KRSTA JOVANOVA

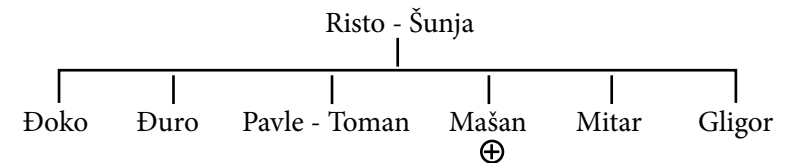
Pop Pavić je bio cijenjen kao junak. Poznat je po komitovanju za vrijeme austrougarske okupacije i prisajedinjenja Crne Gore Srbiji i po organizovanju nacionalnog pokreta u Zagaraču početkom 1942. godine.

RODOSLOV BOŠKA I VUKA JOVANOVA

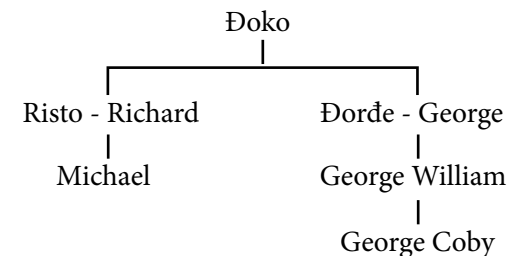
Šćepan Boškov je poznat kao jedan od organizatora ustanka protiv okupatora 1941. godine. Savo i Ivan su svojim junaštvom i sposobnostima bili izrasli u ugledne oficire i rukovodioce Narodnooslobodilačke vojske - Savo zamjenik komesara bataljona a Ivan načelnik štaba brigade. Svi trojica su poginuli u NOB-u. Vuko Jovanov je bio prvi komandir partizanske Gornjozagaračke čete 1941. godine. Početkom 1942. godine, kada je organizovan nacionalni pokret u Zagaraču, bio je prvi komandir nacionalne Gornjozagaračke čete, sve do svoje pogibije. Bio je izuzetno hrabar i autoritativan komandir.

RODOSLOV RISTA-ŠUNJE ĐIKANNOVA

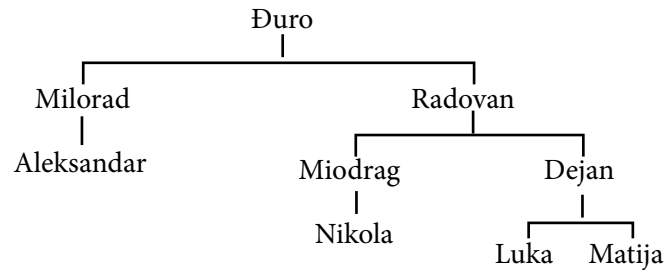

Đoko je kao ekonomski emigrant odselio 1914. godine u Ameriku i tamo formirao svoju porodicu. Zna se da je imao dva sina Rista i Đorđa.

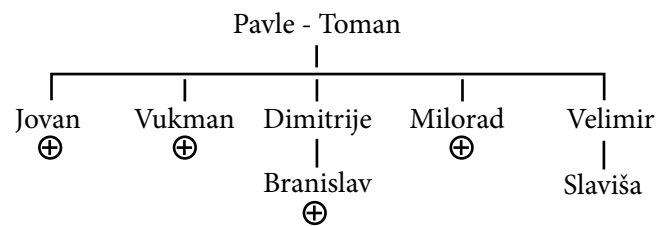
RODOSLOV ĐOKA RISTA-ŠUNJE

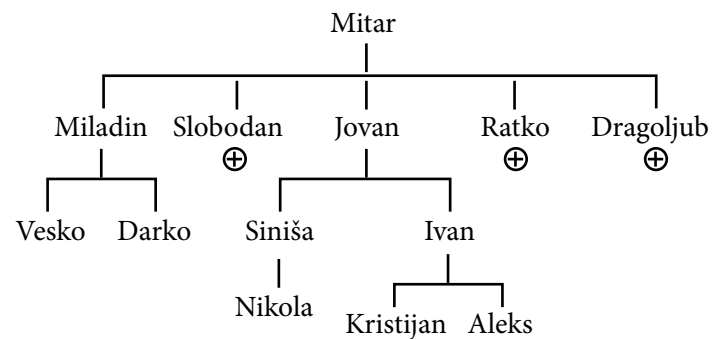
RODOSLOV ĐURA ŠUNJINA

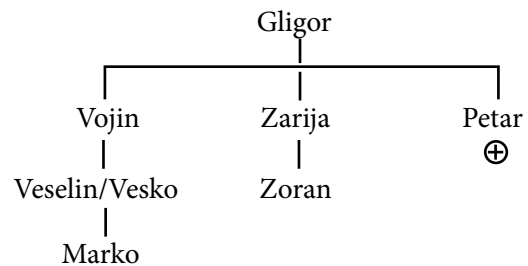
RODOSLOV PAVLA-TOMANA ŠUNJINA

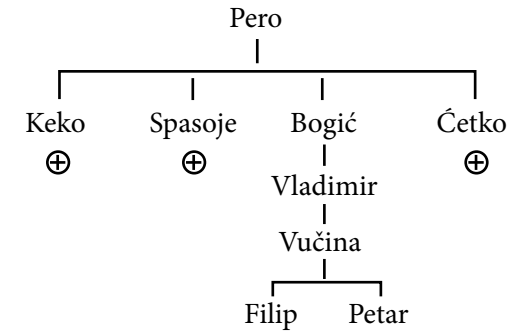
RODOSLOV MITRA ŠUNJINA

RODOSLOV GLIGORA ŠUNJINA

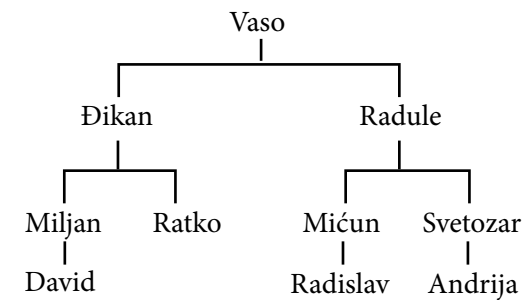

RODOSLOV PERA ĐIKANOVA

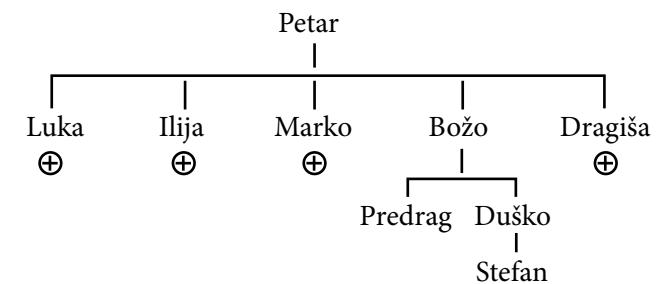

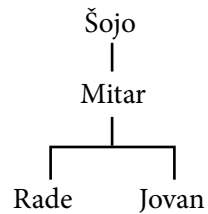
Pero je bio vrlo hrabar i pametan čovjek. Nakon pogibije vodnika Jovana Đikanova on je postao vodnik voda Kekovića i to je bio u Prvom svjetskom ratu. Keko Perov je rano pošao u Rumuniju i zna se samo da nije ostavio poroda. Bogić Perov je bio poznat kao vrlo hrabar i otresit komita za vrijeme austrougarske okupacije i prisajedinjenja Crne Gore Srbiji.

RODOSLOV VASA ĐIKANOVA

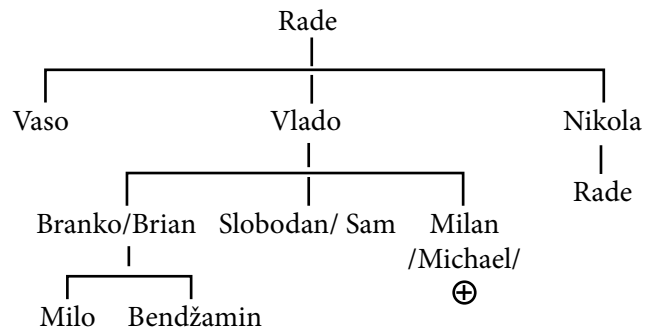

RODOSLOV PETRA ĐIKANOVA

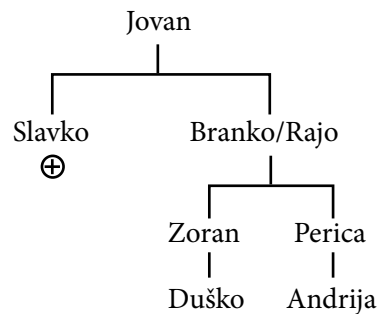
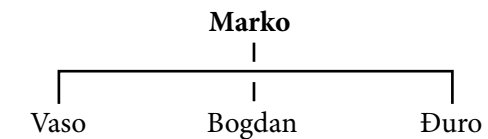

RODOSLOV ŠOJA RADEVA

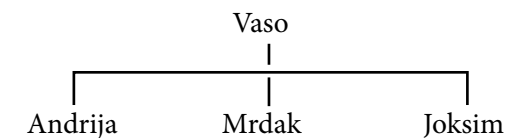
Jedan sin Šojov je pošao za Srbiju, u Smederevo, a drugi je mlad poginuo u Podgorici.

RODOSLOV RADA MITROVA

Vaso i Vlado Radevi se nalaze u Australiji. Tamo su otišli iz ratnog logora u Italiji u Drugom svjetskom ratu. Tamo su i formirali svoje porodice.

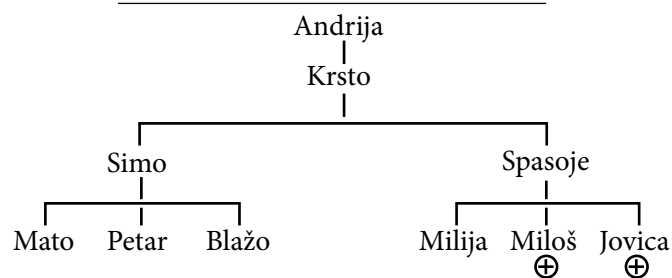
RODOSLOV JOVANA MITROVARODOSLOV MARKA KEKOVA

Marko je srednji Kekov sin. Bio je vrlo razvijen, hrabar, prijek i osvetoljubiv. Išao je često u čete i hajdučiju. Te čete nijesu napadale i pljačkale samo Turke, već nerijetko i hrišćane, posebno ako su te čete bile u krvnoj zavadi sa pojedinim bratstvima i plemenima. Stari istraživač, Dušan Velimirović, smatrao je da je u svoje vrijeme Marko bio najhrabriji Zagarčanin. Vjerovatno se to mislilo zbog toga što je često išao u čete i osvete i sijao smrt oko sebe. Pričao mi je njegov unuk, Lazar Bogdanov, kad je Marko kao vrlo star umirao, u ispovijedi pred smrt, koja je tada po vjerskim obredima bila uobičajena, rekao da je ubio dosta Turaka, ali i 15 hrišćana i kuma koji ga je krstio šesnjestog. Zna se da je kuma ubio da bi osvetio jednog bližeg rođaka, Raičevića, a da je kum, kad ga je Marko lijevom rukom hvatao za grlo i mač mu sručio u utrobu, u samrtnom ropcu zgrabio Marka zubima za palac lijeve ruke i potpuno ga otkinuo. Dugo je živjela i priča da su njime spuške bule plašile djecu.

RODOSLOV VASA MARKOVA

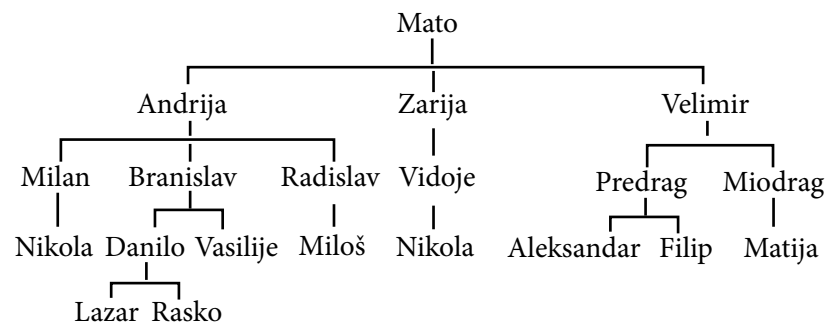
Vaso je bio poznat kao odlučan čovjek i dobar junak.

RODOSLOV ANDRIJE VASOVA

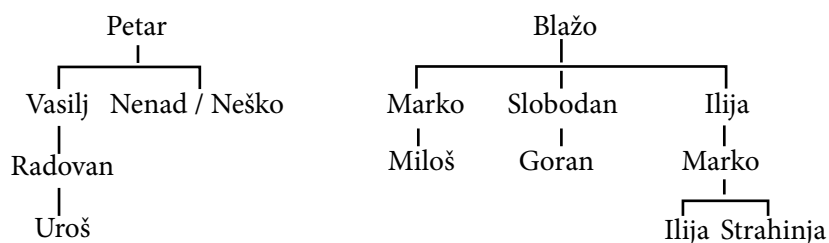

Krsto je bio vrlo hrabar, ugledan i pametan čovjek i bio je cijenjen među bratstvenicima i komšijama.

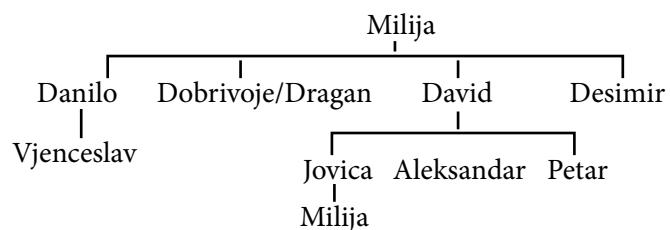
RODOSLOV MATA SIMOVA

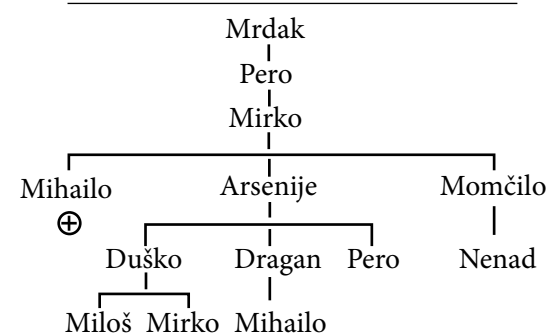
RODOSLOV PETRA I BLAŽA SIMOVA

RODOSLOV MILIJE SPASOJEVA

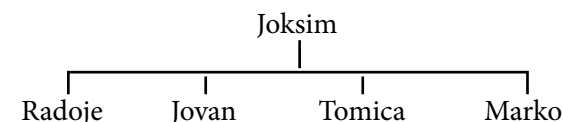

RODOSLOV MRDAKA VASOVA

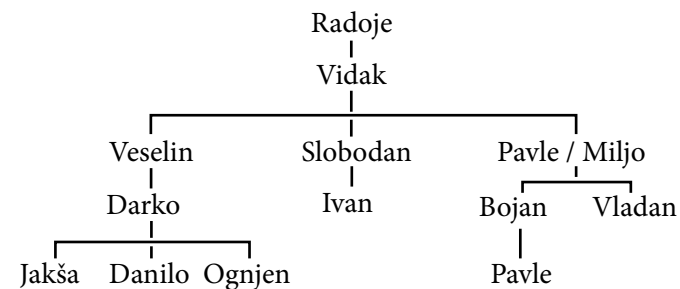
Pero je bio vrlo hrabar, pametan i ugledan čovjek.

RODOSLOV JOKSIMA VASOVA

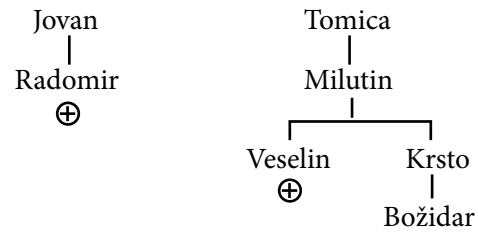

Jaksim Vasov je bio vrlo hrabar. Prema predanju koje su prenosila lica navedena u uvodu ovog rodoslova, jednog zarobljenog turskog oficira pitali - zna li ko je, u bitki na Grahovcu 1858. godine, na njegovom sektoru, gdje su napadali Zagarčani, prvi uskočio u Turke i posjekao Turčina. Odgovorio je: „Jedan mali, crni sa jednim krivim nožem”. To je po riječima Đurice Zekova, vodnika, bio Jaksim Vasov.

RODOSLOV RADOJA JOKSIMOVA

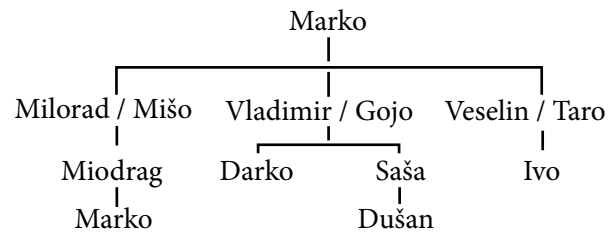

RODOSLOV JOVANA I TOMICE JOKSIMOVA

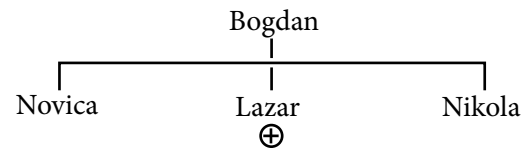

Radomir Jovanov je do svoje pogibije bio komandir tenkovske čete na Trstu 1945. godine. Isticao se hrabrošću i odlučnošću u vođenju jedinice u juriše.

RODOSLOV MARKA JOKSIMOVA

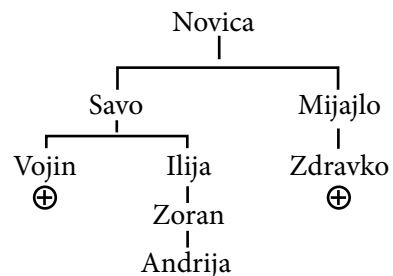

RODOSLOV BOGDANA MARKOVA

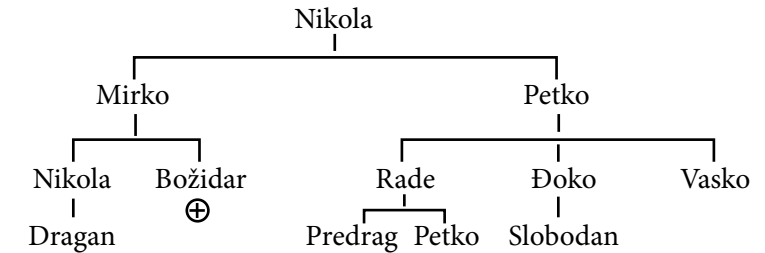

Bogdan Markov i Novica Bogdanov su bili ugledni ljudi i dobri junaci.

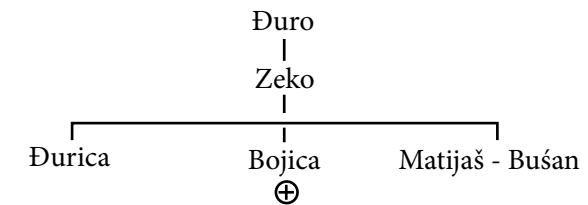
RODOSLOV NOVICE BOGDANOVA

RODOSLOV NIKOLE BOGDANOVA

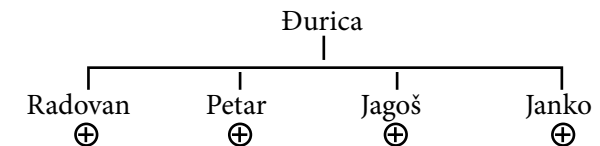

RODOSLOV ĐURA MARKOVA

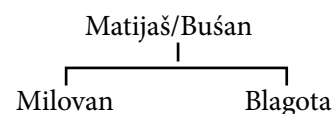
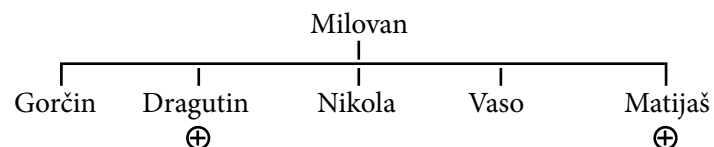
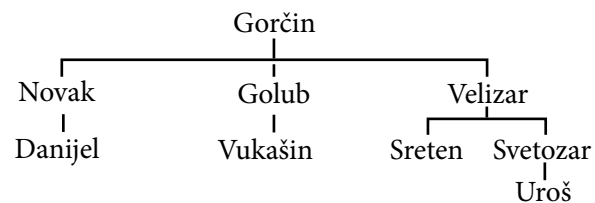
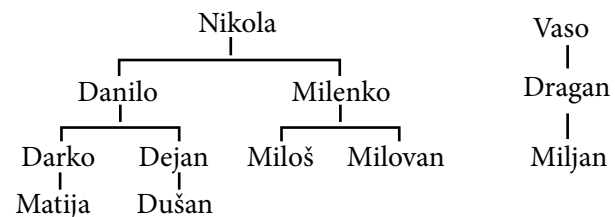
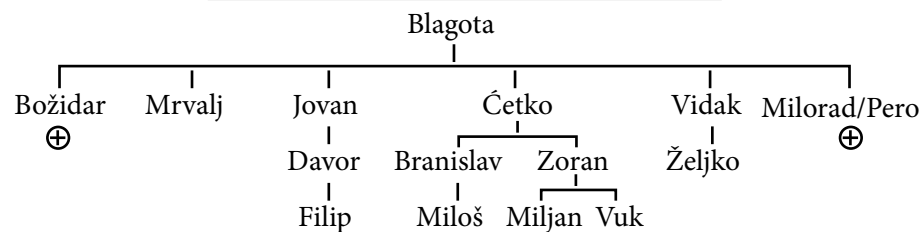
Đuro je bio viđen i hrabar, ali je poginuo vrlo mlad.

RODOSLOV ĐURICE ZEKOVA

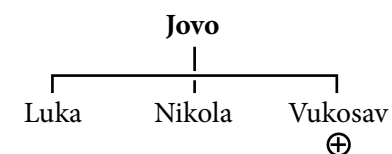

Đurica Zekov je bio hrabar, pametan i ugledan čovjek. Kada su u Crnoj Gori uvedeni vodnici, on je postavljen za prvog vodnika Mijogoštana. Na tom položaju je bio u bitki na Grahovcu 1858. godine, drugoj Omer-pašinoj vojni 1862. godine i oslobodilačkim ratovima 1876 — 1878. godine. Bio je glavni kmet Gornjeg Zagarača, a to znači i predsjednik kmetovskog suda koji su, pored njega, sačinjavali kmetovi Mijogosta, Musterovića i Đuričkovića. Kao glavni kmet Gornjeg Zagarača, bio je član kapetanskog suda, koji su sačinjavali glavni kmetovi: Gornjeg Zagarača, Donjeg Zagarača, Bandića i Komana i plemenski komansko-zagarački kapetan kao predsjednik suda. Erdeljanović je za svoje djelo „Stara Crna Gora”, pored Sava Ilina Radonjića, za Gornji Zagarač koristio dosta podataka koje mu je dao Đurica Zekov.

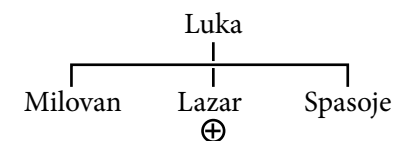
Petar Đuričin je bio hrabar vojnik i poslije Prvog svjetskog rata je vrlo aktivno radio na ujedinjenju Crne Gore i Srbije.

RODOSLOV MATIJAŠA/BUŠANA ZEKOVARODOSLOV MILOVANA BUŠANOVARODOSLOV GORČINA MILOVANOVARODOSLOV NIKOLE I VASA MILOVANOVARODOSLOV BLAGOTE BUŠANOVA

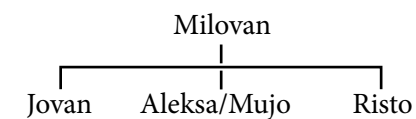
Blagota je bio cijenjen kao pošten i hrabar čovjek. Kao teški ranjenik pod Tarabošem, sa nosila je, čekajući transport sa ostalim ranjenicima, pjevao kao uz gusle junačke narodne pjesme.

RODOSLOV JOVA KEKOVA

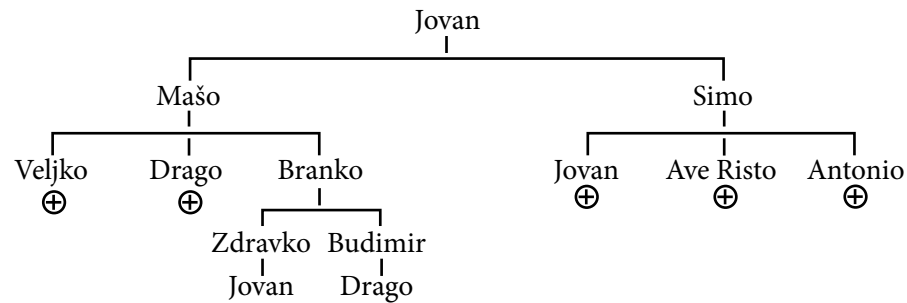
Jovo je bio najmlađi Kekov sin. Prema tadašnjem običaju, kao najmlađi bio je određen da čobanuje. U vrijeme hajdučije i otimačine to je bilo vrlo opasno, jer su čobani, ako nijesu uspjeli da se odbrane, ubijani da bi se stoka opljačkala, a ona je bila skoro jedini izvor ishrane i odijevanja porodice.

RODOSLOV LUKE JOVOVA

Luka je bio cijenjen kao hrabar i odvažan čovjek.

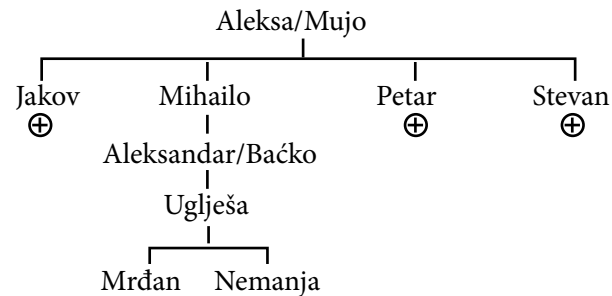
RODOSLOV MILOVANA LUKINA

RODOSLOV JOVANA MILOVANOVA

Simo Jovanov je odselio u Argentinu. Njegovi sinovi nijesu imali muških potomaka. Veljko Mašov je poznat kao dobrovoljac u španskom ratu i kao vrlo zapaženi učesnik u Drugom svjetskom ratu. Zbog izuzetne hrabrosti u odbrani puka od zarobljavanja poslije kapitulacije Jugoslavije, na Skadarskom frontu, od strane komandanta puka bio je pred cijelom vojskom pohvaljen kao veliki junak i vješt ratnik. Bio je jedan od organizatora ustanka 1941. godine u Zagaraču. Smatralo se da je kao zagarački partizanski komesar, do svoje pogibije u borbi sa četnicima, uspješno sprečavao prodor u Zagarač takozvanih lijevih grešaka — likvidaciju navodnih neprijatelja.

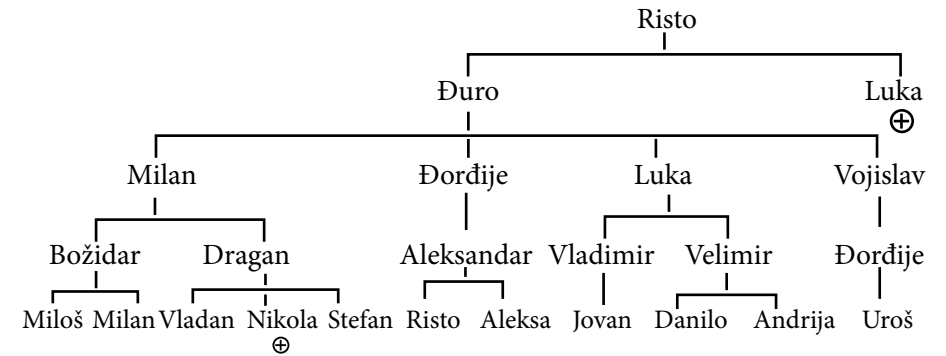
RODOSLOV ALEKSE/MUJA MILOVANOVA

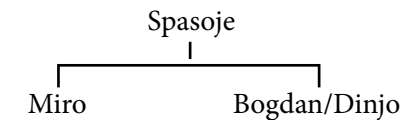
Mihailo Mujov se istakao junaštvom u Prvom svjetskom ratu, zbog čega je odlikovan Karađorđevom zvijezdom i Legijom časti Francuske. Pored toga, za zasluge u Prvom svjetskom ratu i u poslijeratnom periodu odlikovan je sa još 16 visokih odlikovanja.

U Drugom svjetskom ratu je učestvovao kao major - komandant bataljona na Skadarskom frontu, gdje su crnogorske jedinice vodile borbu protiv agresora nekoliko dana poslije kapitulacije. Polovinom 1943. godine uhapšen je od strane okupatora i interniran u Italiju, odakle je poslije kapitulacije Italije ekspedovan za Kairo, a kasnije za Australiju.

RODOSLOV RISTA MILOVANOVA

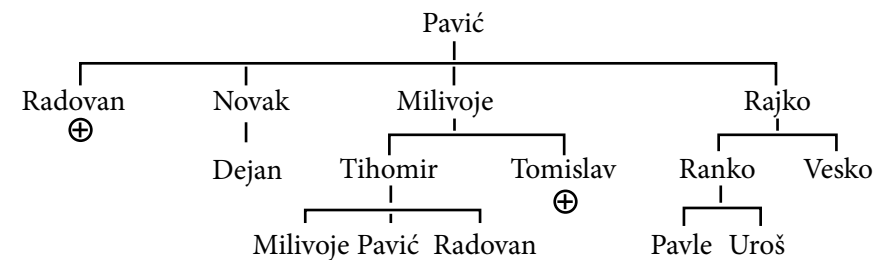
RODOSLOV SPASOJA LUKINA

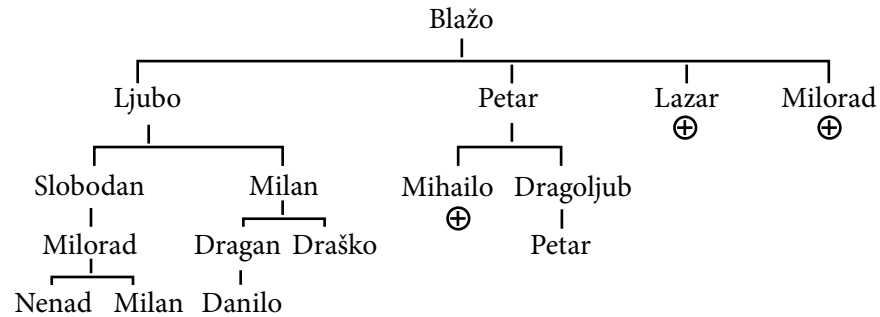
RODOSLOV MIRA SPASOJEVA

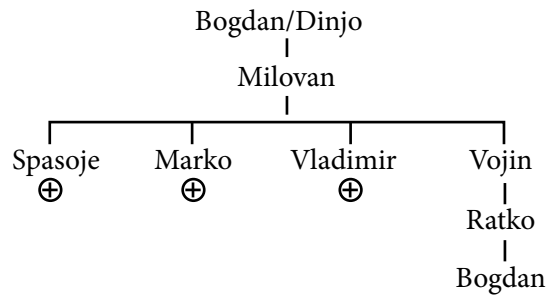
RODOSLOV PAVIĆA MIROVA

RODOSLOV BLAŽA MIROVA

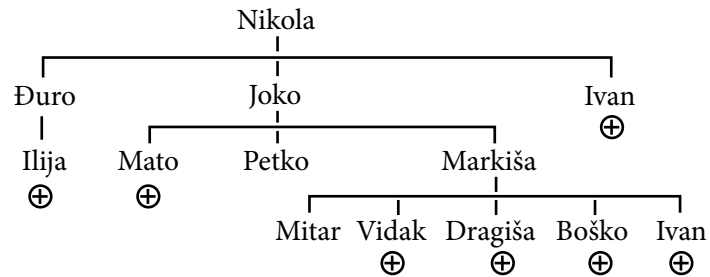

RODOSLOV BOGDANA/DINJA SPASOJEVA

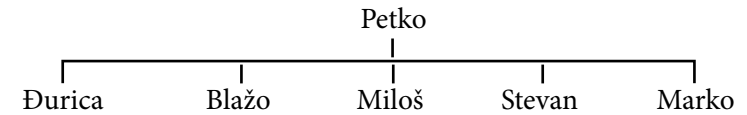
Spasoje Milovanov je u Narodnooslobodilačkom ratu ranjavan 17 puta. Poslednjim ranjavanjem ostao je bez obje noge. Tako, bez nogu, jahao je na konju kada su ga Njemci 1943. godine zarobili na Sutjesci. Posuli su benzinom i konja i njega i zapalili. Konj se trgao u ludu jurnjavu, a Spasoje „vidi strašnu uru pred očima”, ali pjeva iz sveg glasa dok mu vatra nije ugasila i poslednji dah.

RODOSLOV NIKOLE JOVOVA

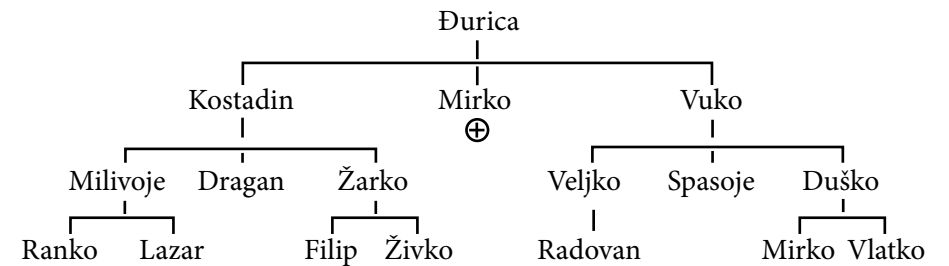

Ivan je bio hrabar i pametan čovjek. Po predanju koja su prenijeli Lazar Andrijin Raičević i otac Steva Lopičića, Ivan je bio veliki trgovac i pobratim sa vojvodom Mirkom Petrovićem.

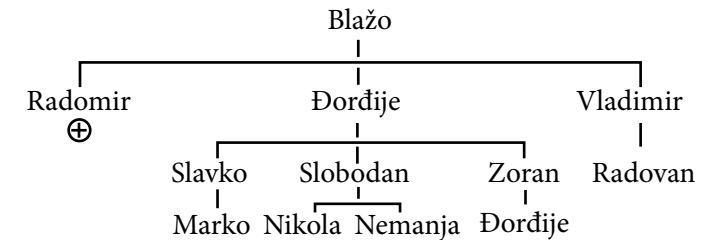
RODOSLOV PETKA JOKOVA

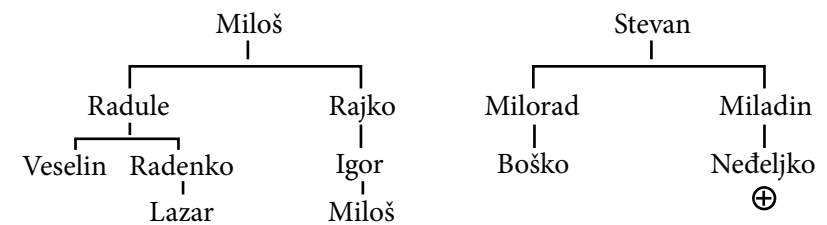
RODOSLOV ĐURICE PETKOVA

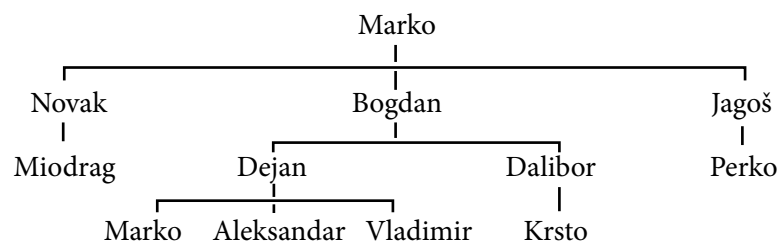
RODOSLOV BLAŽA PETKOVA

RODOSLOV MILOŠA I STEVANA PETKOVA

RODOSLOV MARKA PETKOVA

Marko Petkov je smatran za hrabrog čovjeka. Bio je komandir gornjozagaračke četničke čete, sredinom 1944. godine, do oslobođenja Gornjeg Zagarača.

Pogovor

Kod imena koja imaju oznaku ⊕ pored imena, znači da: “Poginuo u ratovima”, “Nije imao muških potomaka”, “Nije ženjen” ili “Umro mlad”.

Napomena:

U ovom drugom dopunjenom izdanju suština i forma knjige nije mijenjana osim sitnih slovničkih grešaka, dok je mapa rodoslova ažurirana i dopunjena od 1991. godine do kraja 2012. godine.

Iznošenje činjenica vezanih za pojedine ličnosti, nije imalo za cilj da se pojedinci istaknu iznad drugih, već da bi se preko tih činjenica i ličnosti, moglo sagledati gdje su Kekovići bili u cjelini, u pojedinim istorijskim i društvenim prilikama i događajima. Niko ni za koga ne može reći da je najbolji i najpošteniji. Može se reći da su pojedinci bili bistriji, da su imali više sreće i bolje iskoristili prilike u kojima su se našli, više i odlučnije se angažovali od drugih, pa se i više istakli od drugih. Da je tako potvrđuje i sljedeće. Zapamtio sam i po nekoliko puta slušao priču dvojice porodičnih prijatelja, oficira Čevsko-bjeličkog bataljona: Nikole Simova Perutovića, komandira Markovinske čete i Sava Mirkova Vukovića, komandira Prediške čete. Pričali su ovo. Kad je završen front Čevsko-bjeličkog bataljona (obavezna povremena vježba crnogorske vojske) da su svi oficiri i komandir (komandant bataljona) Kinja Stankov Vukotić, pošli u ‘an da popiju kavu. U njihovom razgovoru neko je pokrenuo pitanje — koje je bratstvo u Zagaraču najbolje. Bilo je to krajem 19. vijeka. Isticana su bratstva: Ramovići, Begovići, Velimirovići, Đuričkovići — Dragovići, Šćepanovići. Po njihovom kazivanju Kinja Stankov je rekao da je u svim tim bratstvima bilo istaknutijih ljudi no u Kekovića, ali da on misli da u Zagaraču nema bratstva čija svaka puška jednako puca kao u Kekovića, i da su mu odgovorili: „Istina je to, komandire”.

Dakle, u sličnim uslovima, skoro svaki naš stari Keković, mogao je biti ono što su bili oni za koje su vezane pojedine činjenice u ovom rodoslovu; bili su među onima „tko je viko, bez golema mrijet jada” i onima koji su ginuli „s pjesmom umjesto jauka”.

Izneseni podaci o Keku, pokazuju gdje je naš predak bio i kako se ponašao za vrijeme haračlija i istrage poturica i kako je svojim junaštvom opredijelio i svoje potomstvo na borbu za svoju porodicu i svoju domovinu.

Podaci vezani za Kekove sinove i unuke pokazuju gdje su bili, kako su se junački ponašali i imali vrlo značajnu ulogu u vrijeme hajdučije, krvne osvete i brastveničke i plemenske vlasti za vrijeme crnogorskih vladika, do stvaranja knjaževine Crne Gore polovinom 19. vijeka. Ginuli su ali su ih junaštvo i sloga održali i sve više uzdizali.

Ono što se zna o Đikanu Radevu, Mićunu Petrovu, Đurici Zekovu, Joksimu Vasovu i drugima, pokazuje da su Kekovići u grahovskoj bici 1858. godine i prvog i drugog Omer-pašinoj vojnoj, 1852/53 i 1862. godine, jurišali na Turke u prvim borbenim redovima i da su bili snaga sa kojom se moglo i moralo računati.

Podvizi vezani za Ristana Petrova, Đuricu Zekova i druge, pokazuju da su u oslobodilačkim ratovima 1876—78. godine Kekovići imali značajnu ulogu i bili dostojni svoje junačke tradicije.

Đurica Zekov i Jovan Đikanov imali su značajnog udjela u stvaranju državne vlasti u Komansko-zagaračkoj kapetaniji.

Anto Mićunov, Majo Zrnaljev, Jovan Đikanov i više drugih Kekovića istakli su se u Prvom Balkanskom ratu. Radovan Bećirović, u pjesmi o oslobođenju Skadra, potvrdio je to sljedećim stihovima; „Krstaš barjak Kekovića Anta, leprša se na skadarska vrata.”

O učešću i junačkom držanju Kekovića u Prvom svjetskom ratu, pored podataka iznijetih za Mihaila Mujova, Anta Mićunova, Pera Đikanova i drugih, govori i sljedeće: Komansko-zagarački bataljon je bio na položajima u dolini Drine. Zbog nečega se crnogorska vojska na tom sektoru pobunila, napustila položaje prema Austrijancima i pošla za Nikšić. U Komansko-zagaračkom bataljonu sva vojska je izuzev vođa Kekovića, čiji je vodnik bio Pero Đikanov, imali su barjaktara Anta Mićunova i oficira Maja Zrnaljeva (koji tada nije bio komandir čete) bila spremna da napusti položaje. Kad vod Kekovića nije htio da buntuje (nazvali su ih „kontrabunaši”), pridružio im se vod Raičevića, isto iz Mijogosta, a kasnije i jedna četa Bandića. Oni su držali položaj dok se vojska koja je buntovala nije iz Nikšića vratila na položaje.

Podaci o Paviću Jovanovu, Bogiću Perovu, Antu Mićunovu i Petru Đuričinu, go-

vore da je pojavom partija poslije Prvog svjetskog rata (zelenashi i bjelashi), došlo do razlaza u bratstvu Kekovića, ali međusobnih sukoba nije bilo.

Iz podataka vezanih za Mihaila Mujova, Veljka Mašova i drugih, vidi se da su Kekovići dostojno učestvovali u aprilskom ratu 1941. godine, posebno na Skadarskom frontu, gdje je borba protiv okupatora vođena i nekoliko dana poslije kapitulacije Jugoslavije.

Veljko Mašov, pop Pavić Jovanov, Blagoje Mijajlov, Vuko Jovanov i drugi, imali su značajnu ulogu u dizanju ustanka protiv okupatora 1941. godine i organizovanju nacionalnog pokreta, u Zagaraču, početkom 1942. godine. Tada je došlo do podjele Kekovića na partizane i pripadnike nacionalnog pokreta, koji su se kasnije zvali četnici. Treba napomenuti da, i pored oštire političke polarizacije, nije dolazilo do međusobnih sukoba i žrtava.

Učešće Sava i Ivana Boškova, Radomira Jovanova, Blagoja Mijajlova, Veljka Mašova, Vuka Jovanova, Vladimira i Pera Majova i drugih u Narodnooslobodilačkoj borbi, kao i 17 poginulih muškaraca i jedna djevojka, pokazuju koliki je bio udio Kekovića u toj borbi.

U svim ratovima je ginulo dosta Kekovića, pa je među komšijama i prijateljima gotovo kao pravilo važno — čim počnu borbe mora ginuti neko od Kekovića. Drugi svjetski rat je to potvrdio. Rat je zatekao 42 porodice Kekovića, 7 porodica nijesu imale stasalih vojnika, a njih 35 imale su 48 vojnih obveznika; poginulo je 25 muškaraca i jedna djevojka, 18 u Narodnooslobodilačkoj borbi i 8 u nacionalnom pokretu.

Imali smo u prošlosti sreću da je znatan broj poginulih iza sebe ostavljao djecu. Od njih su nastajale nove porodice pa, uprkos mnogim prekinutim, ugašenim porodičnim lozama, bratstvo je raslo i jačalo. Sada bratstvo Kekovića iz Zagarača, na kraju 1991. godine, ima 109 porodica u cijeloj zemlji, 227 muškaraca i njih petnaestak u inostranstvu (za sve iseljenike nijesmo mogli prikupiti podatke). Fakultetski obrazovanih i istaknutih privrednih i društvenih radnika i naučnika ima 36 raznih struka - ekonomisti, građevinari, medicinski radnici, vojna lica, arhitekti, pravnici, prosvjetno-pedagoški radnici, psiholozi, publicisti i drugi.

Sa zahvalnošću i poštovanjem moramo se sjetiti znatnog broja fakultetski obrazovanih naših odiva i fakultetski obrazovanih žena koje su udate za Kekoviće, a sve one doprinose kulturno-obrazovnom i ekonomskom napretku i ugledu našeg bratstva.

Još jedanput molim rođake da mi ne zamjere, što mnoge značajne, pametne i ugledne Kekoviće nijesam poimenično pomenuo. Cilj mi je bio da prikažem Kekoviće kao bratstvo i da ih kroz pojedine ličnosti i događaje, smjestim u određeno

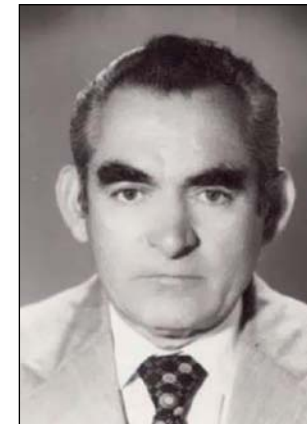
Biografija

istorijsko vrijeme. Nadam se da će svako vidjeti da sam bio dobronamjeran i da sam uložio dosta truda da skupim što više podataka i sačuvam od zaborava što više toga što ne bi smjelo biti zaboravljeno. Biću zadovoljan ako neko preagne da ovaj rad dopuni ili da uradi drugi, bolji, kompletniji.

Rodoslovno stablo je dato u linijskom obliku zbog racionalnosti i preglednosti (a prvo izdanje sadrži rodoslov sa koncentričnim krugovima). Najdalji potomak je na desetom pasu od Keka. U porodično stablo je uneseno 397 imena. Kod 64 Kekovića je prekinuta loza, nije ostalo muških potomaka, a to je označeno krstom pored njihovog imena.

Za tekstualni dio rodoslova konsultovao sam jedan broj rođaka, za koje smatram da su i po obrazovanju i po poznavanju porodične prošlosti, vrlo autoritativni predstavnici bratstva i svih ogranaka Kekovića: Milorada-Miša Markova, ekonomistu, Vladimira-Vlada Bogićeva, pravnika dr Mihaila-Miša Mirkova, ljekara, Krsta-Kićuna Milutinova, agronoma, Petra Antova, nastavnika istorije i Branka Mašova, viša upravna škola.

Primjedbe koje su oni dali na prvobitno urađen tekst uglavnom su uvažene.

Keković Blagote Jovan

Rođen 06.09.1926. godine u Gornjem Zagaraču.

Osnovnu školu završio u Gornjem Zagaraču, nižu gimnaziju u Danilovgradu, učiteljsku školu u Herceg Novom i Pedagošku akademiju u Nikšiću.

Učesnik je NOR-a, skojevac od 1943. godine, i član KPJ-u od 23.03.1945 godine. Godinu dana, 1947. i 1948. godine, bio sekretar Mjesnog odbora Petrovač, srez danilovgradski. Radio kao učitelj u školama danilovgradskog, pljevaljskog i cetinjskog sreza do 01.09.1959. godine. Od tada, do penzionisanja, radio je kao nastavnik u osnovnoj školi "Boro Četković" u Titogradu - Podgorici. Za uspjeh u nastavnom radu je više puta nagrađivan.

Živi u Podgorici.

Sadržaj:

	Str.
Predgovor	3
Rodoslov Keka Đikanova	6
Rodoslov Pera Kekova	8
Rodoslov Petra Perova	8
Rodoslov Rada Perova	11
Rodoslov Marka Kekova	17
Rodoslov Vasa Markova	17
Rodoslov Bogdana Markova	20
Rodoslov Đura Markova	21
Rodoslov Jova Kekova	25
Rodoslov Luke Jovova	23
Rodoslov Nikole Jovova	26
Pogovor	29

Jovan B. Keković
Porijeklo i rodoslov Kekovića iz Zagarača

Drugo dopunjeno izdanje

Korice:
Biljana Vl. Keković

Grafički rad:
Slobodan V. Keković

Tehnički urednik:
Ratko Mugoša

Rodoslov ažurirao i dopunio:
Miodrag Radovana Keković

Izdavač:
NVO Kekovići iz Zagarača

Tiraž:
400 kom.

Štampa
YUGRAFIC doo
Podgorica, 2013. god.